Visioner av en högre värld

dikter

av

Lars Larsen

Stockholm 2023

Till mystikern Hjalmar Ekström, som var synsk.

Innehåll

Förord

I denna bok har jag samlat några dikter om visioner jag haft, på bloggen ”Forest Man” (www.larslars.blogg.se).

Jag önskar dig trevlig läsning.

Lars Larsen, Stockholm, 9.2.2023

"Låt mig bara få leka lite"

En gång i en epifani hösten 2008,
då skogen skimrade likt Eden,
ville jag bara leka lite,
det hela var så ljuvligt och hoppfullt.
Jag sa i mitt inre till universum: "Låt mig bara
få leka lite, det här är så ljuvligt",
och jag lekte med några träbitar,
som om jag var ett år gammal. Det är sant.

När tillvarons innerstas kärleksfullhet
uppenbaras för oss, då känner vi oss
så älskade, att
vi bara vill leka lite, vi regredierar
till ettårsstadiet,
där all konkurrens och prestation
är fjärran, glömt som en avlägsen dröm.

Vad vet spädbarnet som vi glömt?
Varför kan det vila så sött i vagnen,
som om tillvaron var Eden själv och inga faror fanns?
Ja, hur vågade sig anden i spädbarnet
hit ner i denna jämmerdal?

Det visste något som vi glömt,
som vi anar svagt blott i epifanier.

Lekens hemlighet
är aningen om tillvarons innerstas kravlöshet.
Inför Guds ansikte
dör konkurrens och prestation

som dagg för solen.
All andlig teknologi, all andlig idrott och karriärism
blir absurd, meningslös.
Och allt arbete blir till lek.

I Guds famn skall vi inte uppnå något,
vi skall bli den vi innerst inne är,
och i vårt inre bär vi alla ettåringen
som inte kan annat än leka inför Guds anlete.

Mitt livs första självmordsförsök

Det var tidigt på hösten 2008,
i mitten av The Great Recession.
Jag hade förbannat rikedomen
i en mängd kyrkor,
främst pingstkyrkor,
ett halvår tidigare,
och nu var jag fångad
av psykiatrins spindelnät,
av ohyggliga psykmediciner,
som gjorde att min inre värld hade dött.
Jag orkade inte leva längre,
jag såg bara en utväg
ur medicinhelvetet:
självmordet.
Jag tog mitt beslut,
att svälta mig själv ihjäl
i ett ödehus i Finland
som jag hittat på luffen.
Jag rymde hemifrån
från mina föräldrar,
som jag bodde hos då,
och begav mig på min sista vandring,
200 km norrut,
med en sovsäck i min ryggsäck.
Jag nådde ödehuset,
och självmordsförsöket började.

Men jag hade inte fastat med än en dag,
då jag, liggandes på soffan
i en bastubyggnad,

blev varse ett underligt ljus,
som en dimmig ljusvarelse,
som talade till mig, och sa:
"Din blotta existens är så värdefull,
att all möjlig ondska du kunde hitta på att göra,
skulle inte kunna utplåna
den buffert av godhet som din blotta existens utgör."
Ungefär så
var andemeningen
i det jag hörde.
I ett ögonblick blev jag fri från
min depression,
fick livslusten tillbaka,
och återvände genast
hem till mina föräldrar,
viss om att jag skulle klara av det,
klara av psykiatrins förföljelse.
Lyckligtvis blev jag inte
fängslad av psykiatrin den gången
för det självmordsförsöket,
men jag blev varse
den stora skillnaden
i hur man läker folks psyken,
mellan psykiatrin,
som är som en bulldozer i skogen,
som mejar ner själens skogar,
och änglarnas sätt,
som utan att straffa och pina
upprättar en djupt inifrån,
med kärlek och ömhet.
Kärlek och andlighet; något jag alltid saknat
i psykiatrin.

Insektuppenbarelsen i Serbien

En gång,
vintern 2010, då jag var
i fängelse i Serbien,
började jag tala
telepatiskt
med en mängd insekter
som kröpo på cellens väggar.
Och se:
De talade till mig,
och jag lekte med dem,
och de uppenbarade för mig
Uppenbarelsebokens
innersta, fjärde kapitlet,
Guds tron med de fyra Djuren,
de fyra ljufvliga Keruberna *,
och insekterna blefvo Keruber,
och jag såg, ja jag skådade
Uppenbarelsebokens
inre sammanhang, djupt
inifrån,
belyst af insektkeruber
som uppboro
Guds tron,
jag skådade och kände inuti mig
Uppenbarelsebokens
levande **urlif,**
ett djuriskt, vilt lif,
sådant som naturen och skogen hafva,
ett arkaiskt lif,
ja Gud hade **Skogens lif,**

som strömmade hugsvalande
och stärkande
ut från Guds tron
och de fyra Djuren,
och jag öfversatte
Uppenbarelseboken
till ett vilt, djuriskt engelskt språk
som kerubinsekterna
lärde mig när jag lekte med dem,
där i en liten fängelsecell
i Serbiens grymma land.

Och se:
hela min
ekoteologi och ekofilosofi
sedan dess,
hämtar sin hufvudsakliga näring
ur dessa ljuva
uppenbarelser.

Jag, Lars,
vittnar härmed
inför verlden,
att detta hafver
tilldragit sig
och är så sant, så sant,
med handen
på hjärtat, uppriktigt.

Och se:
"Han kommer
med skyarna,

och **allas** ögon
skola se Honom,
ja ock deras
som hafva stungit Honom;
och **alla släkter på jorden**
skola jämra sig
vid Hans åsyn. Ja, Amen.
Jag är A och O, säger Herren Gud,
Han som är och som vare
och som skall komma,
den Allsmäktige."

(Upp. 1:7 och Upp. 1:8)

* närmast insektliknande djur, ty de hafva var och en sex vingar.

För den som vill veta mer om denna upplefvelse, hänvisar jag till sidan 50 i min självbiografi "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" (2018), samt sidan 444 i min arkiverade blogg "Wildman-bloggen" (2009-2011). Jag har skrifvit förvånansvärt lite om denna upplefvelse, som betydt så mycket för mig.

<u>**Min jesusvision 2011**</u>

En gång, det var
sommaren 2011,
året då domedagsprofeten
Harold Camping
trodde att domedagen
skulle komma,
21.5.2011
var hans datum
för Jesu återkomst,
inte länge efter det
kom Jesus på besök
i mitt liv.

Det var i en
studiekamrats lägenhet.
Vi mediterade och bad
tillsammans,
jag bad högt, om och om igen;
"Må Babylon falla snart!"
Då, mitt under den häftiga bönen
kom jag i andehänryckning,
och fick en vision,
jag rycktes in i andevärlden,
ut ur kroppen, för en kort stund,

och se, **jag såg Jesus**
i ett avlägset fjärran,
sitta på en gyllene tron,
med en gyllene krona
på huvudet.

Han strålade vackert,
och hans ande
uppfyllde hela verkligheten,
det kändes som om
han var verkligheten själv.

Det hela varade några sekunder,
sedan återvände jag till kroppen,
chockerad över vad jag sett,
ty jag var inte kristen vid detta tillfälle,
jag var någon form av New Age:are,
och trodde på reinkarnation.
Jag berättade för min kamrat
vad jag hade sett,
att jag varit med **om något mycket stort,**
men han verkade vifta bort det
som en simpel hallucination.
Jag gick strax hem till mitt,
jag bodde vid den tiden
på en psykiatrisk avdelning, i Åbo i Finland,
och medan jag gick
(jag var fortfarande
i chocktillstånd),
mumlade jag för mig själv
hela vägen:
"Jag har sett Jesus
och tror inte längre
på reinkarnation."
Om och om igen,
som om jag hade svårt
att tro på att jag
hade varit med om

något så fantastiskt
som ett besök hos Jesus,
Konungarnas Konung, Messias.
Och för att försäkra mig om
att jag aldrig skulle glömma
det jag varit med om,
drog jag, i min fantasi,
en informationskabel
från min studiekamrats lägenhet
till min psykiatriska avdelning,
från den otroliga upplevelsen
till resten av mitt liv.

Men det största
med denna upplevelse
var att jag blev botad i samma ögonblick
som jag hade visionen,
från en svår jesuspsykos
som jag länge haft,
där jag trodde att jag var
Jesus reinkarnerad;
jag kunde inte tro det längre,
då jag sett Jesus utanför
mig själv, och **där dog**
hela min New Age-tro,
jag blev kristen igen,
bytte religion.

Hela den dagen
sa jag till alla
jag mötte:
"Jag har sett Jesus."

"Jag har sett Jesus."
Jag kunde inte säga
något annat
på hela dagen.
Men jag sade det inte
till mina läkare
och till sjukvårdspersonalen,
för att skydda min dyra pärla
från att bli trampad på.

Jesuspsykosen har
sedan dess
aldrig återkommit.

Jag, Lars Larsen
försäkrar härmed
att detta har hänt på riktigt,
med handen på hjärtat.

Lars' uppenbarelse. Eller Mitt livs viktigaste och verkligaste upplevelse

En gång, i juni 2012,
Domedagsåret,
då Mayakalendern lär ha tagit slut,
öppnade sig Gud och
eterhimlen för mig, under bönen.
Och se:
myriader af
ljusvarelser
skymtade i
fjärran horisonten.
Och se:
de talade alla
till mig
samma saker
på samma gång,
telepatiskt,
som vore de alla ett,
i ett kollektift, saligt,
kosmiskt
medvetande,
ett oändligt lätt,
fjäderlätt, eteriskt
medvetande,
som älfvor, dansande
på en sommaräng.
Och se:
de sade till mig alla,
att jag tillhörde dem,
och snart skulle

få komma öfver
til deras verld.
Hela natten
samtalade vi,
och jag skref ner efteråt
det viktigaste, genast,
och jag kände, ja jag kände djupt,
att **detta var mitt lifs**
verkligaste, viktigaste
och sannaste
upplefvelse.
Allt som änglarna sa
känns sant än idag.

Jag, Lars, vittnar härmed inför verlden
att detta är sant, så sant
med handen på
hjärtat, uppriktigt.

Och se:
"Anden och bruden
säga: "Kom".
Och **den som törstar,**
han komme;
ja, **den som vill,**
han tage
livets vatten
för intet."

"Han, Jesus, som
tillät detta, säger
"Ja, jag kommer

snart."
Amen. Kom Herre Jesus!"

(Upp. 22:17 och Upp. 22:20)

För den som vill veta mer om denna upplefvelse, hänvisar jag till detta nyliga blogginlägg.

En fantasi om vad som hände när råoljan peakade i november 2018

När råoljan, och därmed hela civilisationen
peakade i november 2018
för att sedan, i december 2018
börja sin slutgiltiga nedgång,
flög det en ståtlig, vit svan, majestätisk att skåda,
sakta ner från andevärldens himmel,
en tidig morgon, då solen börjat gå upp.
Svanen sänkte sig över Amazonas regnskog,
och utstötte ett **ofattbart jubelrop**, ett lockrop
som gick genom märg och ben
på regnskogens varelser, som ett "ÄNTLIGEN!!!!".
Och se, alla Amazonas fåglar
lyfte från sina grenar, där de sovit,
lyfte som en enda krigshär, majestätisk,
massiv, skymmande helt morgonsolen,
lyfte i ett ofattbart jubelkvitter,
och en obeskrivbar vild dans,
och medan svanen lyfte
och återvände dit varifrån Hon kommit,
följde fåglarna från Amazonas
svanen på färden tillbaka,
i kilform så som tranor flyger i sträcktåg,
följde de svanen under ett ofattbart jubelkvitter
och en obeskrivbar vild dans,
och försvann med svanen
in i den eviga soluppgången, Guds Uppståndelses Aurora.

En stark röst,som av tordön, ljöd från himlen:
"**Babylons tid är ute,**

paradisets tid är här."
Se, sakta spirade Tusenårsrikets frö
i Naturen på jorden.

En sextusen år lång väntan var förbi.

Glädjens chockvågor gick genom hela skapelsen,
och nådde en hemlös man 9.2.2019,
tre månader efteråt, tidigt, tidigt på morgonen,
en man som därefter mötte en flock extatiskt dansande
och kvittrande sparvar,
och kom i ofattbar extas han med,
den obeskrivliga Aurora-extasen, morgonfrisk och
levande som daggen,
och han fattade vad som hade hänt,
en fattig hemlös man, självmordsbenägen ock,
på det grymma Warsawas gator,
en tidig morgon mitt i kalla vintern.

* * *

"It's as if the Rapture were happening, but it's the insects, plants and animals ascending to heaven instead of we humans."

(Chris Martenson i hans legendariska blogginlägg "Collapse is already here" 26.1.2019)

Sommaren 2019 bröt de rekordstora skogsbränderna i Australien ut, som vi alla väl kommer ihåg. Wikipedia skriver om den att:

"*At least one billion wild animals are estimated to have died (not including frogs and insects) with some species thought to be facing extinction."*

Aderton och en halv miljon hektar brann i dessa skogsbränder.

Shekinah-flamman

En gång
för tusentals år sedan,
före Syndafallet,
brann Shekinah-flamman
inuti skapelsen
på ett synligt sätt.
Gud själv bodde bland oss,
reste sitt tabernakel bland oss.
Och materien **strålade av LIV**
på grund av det.

På Tabors berg i Palestina,
fick tre av Jesu lärjungar
se Shekinah-flamman,
Uppståndelsens verklighet,
I Jesu gestalts aura.

Denna flamma förblindade Paulus
i tre dygn,
när han såg den Uppståndne Kristus i en syn
på vägen till Damaskus.

Även jag, arma jordens mask,
fick en gång se Shekinah-flamman
i en jordisk människas aura.
Denna flamma var som en ofattbart förfinad flamma,
nästan som en jordisk eldsflammas motsats,
den strålade av ljus som morgondagg strålar av ljus.
Eteriskt, sfäriskt.
Evigt frisk och Levande som livslivets liv.

Istället för att förstöra och dräpa
levandegjorde denna flamma allt,
och själv var den Uppståndelsens Levande verklighet.

Mina syner den gången fick mig att komma i psykos, att
tro
att Tusenårsriket hade kommit.

En människa kan inte bära
synen av Shekinah-flamman.
Därför gömmer sig Shekinah
i skapelsen innandömen
sedan Syndafallet.

Blott några få gånger
faller det tjocka förhänget
till det Allraheligaste i Templet.

När jag vet att Shekinah-flamman
gömmer sig i skapelsen bakom Förhänget,
vågar jag se fram emot framtiden
vågar se fram emot civilisationens,
det vill säga helveteseldens
kollaps.

Jag har sett paradiset

Jag har sett paradiset. Det var i Polen i februari 2019, under en psykos, som jag sett paradiset tydligast. Jag såg det i två omgångar. (Den ena upplevelsen har jag beskrivit i min bok "Epifanin i Warsawa 9.2.2019" som kan läsas fritt på internet archive) Jag kan inte förklara det jag såg förutom med orden att

Det var ett outsägligt källrent,
silverklart, morgondaggfriskt
skimmer av lätthetens
Eden-lika dun
och evig, vårlik kärleksglans i öst.

Jesu Ande

Jag såg en gång Jesu Ande,
och den var klar som en solig februarimorgon
med rimfrost darrande i luften,
och dess klarhet var evig som solens eviga klarhet,
dess renhet som Lapplands bäckar,
och den skimrade tillit och trofasthet,
trofasthet som skogarna runt Åbo,
som stått där i evärdliga tider,
som skydd mot civilisationens ruttenhet.
Jesu Ande var arkaiskt vacker,
som lövskogarna som en gång täckte Stockholm,
och en gång täckte Jesu Ande
världen, ömt inneslöt han världen,
sen kom vi med yxorna och till slut motorsågarna,
och sågade ner Jesu Ande, bit för bit,
men minnet vilar över världen,
Jesu minne,
vi kan aldrig förinta det, det står skrivet
med guldbokstäver i materiens inre,
att en gång var världen förgylld av Jesu Ande,
vår skapare.

Jesu Ande är naturligt öm
som sparvmodern
när hon gömmer och värmer sina ungar
under sina vingar.

Så omsluter han dig i denna stund.

Det finns inget hot om straff i Jesu Ande,

bara förlåtelse och medlidande
då vi straffar oss själva genom att
bryta mot Hans himmelska Naturlagar.
Istället finns i Hans Ande ett löfte,
ett obeskrivligt löfte
om att Han skall bära oss ända hem till Fadern,
trofast och seg som en åsna eller en kamel.
Jesu Ande är Livets och Hoppets Ande,
och be Honom om att bli döpt
med Liv och Hopp,
så du kan bli mer lik Honom, den Levande.

Jesu Ande bor i varje grässtrå,
i sten och bråte, den är
deras innersta hemlighet.
Det är den kosmiske Kristus
som vissa mystiker talar om.
Kristus bor i kosmos,
har dött med kosmos i människans syndafall,
och skall uppstå med kosmos
på den yttersta dagen.
Han är ett med kosmos,
och hans medlidandes kraft
skall en gång väcka kosmos och människan
till liv igen.

När du så vet hur god Jesus är,
så som han uppenbaras i sin ofördärvade skapelse,
i sparven och inte minst hunden,
och när du så vet att Han bor i allt,
och bär allt, lita då på Honom,
att du skall bäras ända hem till Fadern,

och att du inte skall behöva lida mer
än det du klarar av här på jorden,
och att Han skall leda dig igenom lidandet
på bästa sätt,
till den andliga solens vårmorgon i Paradiset.

Moses och mossan. En epifani

En gång våren 2020,
det ödesdigra pandemiåret,
då det kändes som om
domedagen börjat, eller åtminstone Vedermödan,
var jag på rymmen
från polis och psykiatri,
efterlyst, eftersökt.
Jag gömde mig i skogar
långt ute på landsbygden
under en fyrtio dagar lång vandring,
utan att sova,
jag sov bara mikrosömn,
ett par minuter ibland
vid lägerelden om natten.
Jag hörde änglasång
och änglamusik,
och **upplevde mig läsa**
i Livets Bok under hela denna tid.
Då, hände det en gång
då jag vandrade genom
en skog vid kusten,
att jag läste i den gamla
1917-bibeln jag hade med mig
i ryggsäcken, jag läste
i 5 Mosebok, om Mose svanesång,
jag läste om Mose lagar
och det var rikligt med tjock mossa
i skogen jag vandrade genom.
Och då var det som som
Moses och mossan blev ett, att **de**

tolkade varandras väsen,
och jag kände en sådan
obeskrivlig andlig, mossig sötma
i Mose lagar, som om
Moselagen badade i mossans arkaiska helighet,
som om Moselagen **blev till i skogen**,
jag kände att det kanske fanns
skog och mossa i vildmarken
i Saudiarabien på Mose tid,
precis som det finns skog där idag,
klimatet var ju mycket annorlunda än idag
på den tiden,
det fanns ju lejon och björnar
i Israel då.
Och när jag förstod detta,
såg jag att Moselagen
hade blivit till av mossa och trädens eld,
under en nästan likadan flykt från polisen
som min, att den hade blivit till av
fyrtio års arbete som fåraherde
i Midjans land
i nordvästra Saudiarabiens vildmark
på flykt undan straffet
för ett mord på en egyptisk slavdrivare,
där, i fyrtio års ensamhet
med fåren i skogen på bergssluttningarna,
eller kanske var det även savann där,
föddes fröet till
Moselagen, fröna till
de fem moseböckerna,
och jag kände en
gudomlig synkronicitet,

en samtidighet med Mose
och vildmarken han gömde sig i,
och Moselagen
skimrade av dunkel värme och naturens helighet,
kändes inte tung att bära,
kändes lika levande
som de gammaltestamentliga
berättelserna i barnbiblarna kändes
när jag var riktigt, riktigt liten.
Mosse-Moses, du skogens och fårens vilde,
jag älskar dig,
kom och led oss ut ur dagens Egypten,
tillbaka till mossans och vildmarkens rike.

Den finske ängeln "Hyppeti-Heikki" (dikt)

En gång
sommaren 2020, under "corona-apokalypsen",
blev jag tvångsvårdad
av psykiatrin, i Haninge,
för att ha bråkat med en lömsk man.
Jag blev tvångsvårdad
med hemska mediciner, psykgifter,
som gjorde att jag hade
svårt att andas när jag åt.
Men jag stannade på mentalsjukhuset,
frivilligt,
av rädsla för den där lömske mannens hämnd.
Jag försökte inte rymma.
Jag var trängd från alla håll.
Där, utblottad på allt,
i djupaste förnedring, i "kenosis",
som en laboratorieråtta,
med inte mera rättigheter
än en sådan, så kändes det,
fastspikad på psykiatrins vidriga kors,
fick jag en av mitt livs
mest oförglömliga andliga visioner.
Jag såg in i andevärlden,
men inte med mina ögon, varken inre eller yttre ögon,
utan **som om hela min varelse vore öga.**
En liten stund varade visionen,
men det räckte. Mer än nog.

Jag såg, och se,

i en helt annan verklighet
fanns en märklig varelse, en underlig **fyr,**
som jag uppfattade som min
skyddsängel, spontant och intuitivt, **min ängel,**
från den tid jag bodde i Finland,
en finsk ängel var det, det visste jag genast,
som tagit hand om mig
sedan gammal tid, och följt mig till Sverige,
"Hyppeti-Heikki" (1)
var det namn som ramlade ner
i min skalle efter visionen,
det kom jag att kalla honom,
ty ängeln
(som mer påminde om
ett naturväsen än en ängel,
så full av "andliga loppor och löss"
var han, av ren och obeskrivlig,
himmelsk glädje), ja,
ängeln tog sig fram **genom att**
hoppa, av pur lycka,
han hoppade, skuttade
omkring i andevärlden,
som Lille Skutt,
därför hette han "Hyppeti-Heikki", "Hoppe-Heikki".
En sådan överjordisk glädje och lätthet
har jag bara sett i visioner.
"Hoppe-Heikki" var något totalt
annorlunda
än alla änglar konsten avbildat och den religiösa
fantasin lagat,
dessa föreföll sterila, som karikatyrer,
andefattiga, som seriefigurer, glansbilder,

livlösa, glädjelösa,
om vi med glädje menar
livslusten och lustigheten
i en mopsvalp, en muspojke,
sån var vår "Hoppe-Heikki",
ren och lustfylld, en filur med bus och hyss,
som en muspojke.
Därför påminde han
mer om ett saligt naturväsen hos Gud,
än om en traditionell ängel.
Jag hade inte kunnat hitta på honom själv.
När jag såg "Hoppe-Heikki", var det som att
jag vred mig av muntert skratt
inombords, så lustig var han,
och länge efteråt
ekade min varelse
av hans himmelskt lustiga väsen.
Ekade, såsom bara mycket överjordiska
uppenbarelser ekar i en människa.

Jag skall aldrig glömma dig, "Hoppe-Heikki".

Jag, Lars Larsen,
intygar härmed
att jag inte hittat på denna berättelse,
med handen på hjärtat.

(1) ordet "Hyppeti" kommer från "hoppeti hopp", och finskans "hyppää", som betyder hoppa.

Monstret och tusenfotingen. En syn.

En gång vaknade jag mitt i natten,
och se, jag såg vår planet i dess helhet.
Den var ljuvlig, full av grönska och ljuvliga varelser.
Men se, ett underligt, fruktansvärt monster,
en Leviathan med miljarder huvuden
visade sig på planetens yta, och började kräla fram på den.

Den slukade all natur där det gick fram,
och dess avföring var plast och metall och skräp.
Och när det slukade en människovarelse,
växte ett till huvud ut på dess kropp.

Monstret, som var trögt, lockade nya människovarelser
till sig med snack om Jesus, med mat och kläder,
sjukvård och datorer, televisioner och mobiltelefoner.
Bara så lyckades det sluka en människa,
som sedan blev ett till huvud på det,
ett huvud som i sin tur slukade allt i dess väg.
Ja, monstret slukade allt levande och icke-levande på jordens yta, tills det inte fanns mer att sluka,
då dog det, och vår ljuvliga planet dog med det, utarmad.

Och se, då planeten dött,
såg jag en gigantisk tusenfoting, eteriskt vacker,
där varje ben var en egen varelse, ljuvlig över allt förstånd.

Den vandrade över den döda planetens yta,
försiktigt, varsamt, alldeles såsom insekter brukar.

Och för varje försiktigt steg som tusenfotingen tog,
lämnade den efter sig LIV!!

Gräs och träd växte där den gått, gödslade av dess ljuva avföring, och den gick och gick på planeten, på kors och tvärs, i tusen år, intill
hela planeten levandegjorts
av andemateria.